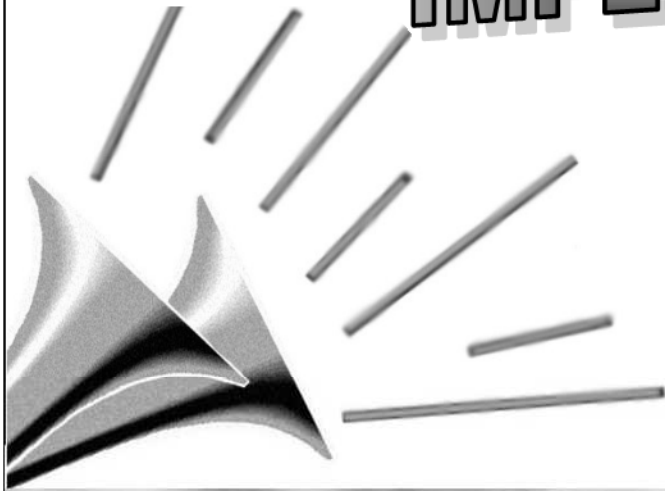

ÎMPLINIREA

VREMII

**"S-a împlinit vremea și Împărăția
lui Dumnezeu este aproape. Pocă-
țiți-vă și credeți în Evanghelie."**

Ev. Marcu 1:15

**"Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își
are ceasul lui."**

Eclesiastul 3:1

Întrebările Noastre Și ... Biblia

“Pentru ce sunteți tulburați? Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt...”

Pe vremea când locuiam în România, într-o zi după ce a sosit acasă de la serviciu, soția mi-a relatat un fapt ce mi s-a întipărit bine în minte. O colegă de-a ei i-a spus că în ziua precedentă în timp ce-l supraveghea pe tatăl ei bolnav, acesta, stând într-un scaun așezat lângă fereastră, se uita înspre cer și deodată s-a tulburat și a șoptit ca pentru el însuși: “Dacă totuși există Dumnezeu, ce se va întâmpla cu mine după moarte?” Știind că soția mea își mărturisea deschis credința creștină și că tatăl ei fusese necredincios și un activist comunist, i-a cerut părerea despre cele întâmplate. Soția și-a dat seama că acel om a realizat că nu mai are mult de trăit, și-a analizat trecutul care era încărcat de păcatul necredinței în Dumnezeu și de minciună, și asta l-a tulburat foarte tare.

Tulburarea se manifestă prin neliniște, zăpăceală, zbucium, agitație, mânie și furie, scrie în DLR. Ajunși în situații ca cea relatată, unii oameni își pun întrebări lor înșiși pe care le pun apoi și altora, ca de pildă: “De unde, de ce, și când vine tulburarea la om? Este bine sau este rău când omul este cuprins de tulburare? Există cale de-a scăpa de tulburare? Se tulbură creștinii?” etc.

Biblia, cartea menită să păstreze Cuvântul lui Dumnezeu integru, curat și călăuzitor, are texte clare care arată motive, împrejurări și aspecte ale tulburării din viața omului, cât și calea, mijlocul și efectul ieșirii din această stare apăsătoare. Spațiul nu-mi permite să dau citate pentru tot ce am afirmat în fraza precedentă, dar voi reda cuvintele lui Isus Hristos spuse ucenicilor Săi, pentru că ele au darul, puterea și rostul de-a îndepărta tulburarea: **“Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine.”** (Ioan 14:1) Vedem că tulburarea poate fi o stare dăunătoare în care ajunge omul. Ea poate fi preîntâmpinată sau eliminată prin credința în Dumnezeu și în Isus Hristos, Fiul Său. În continuare să vedem cum Biblia, prin textele ei, vorbește despre apariția, existența și aspectele specifice ale tulburării și urmările ei.

1 - Tulburarea este un sentiment apăsător în care poate ajunge orice om. Tulburarea a apărut în viața omului după ce acesta a păcătuit; așa sugerează cartea Bibliei, Genesa 3:1-19, unde scrie că Adam și Eva, după ce au păcătuit, s-au ascuns când au fost chemați de Dumnezeu. De atunci, omul se tulbură ușor, fapt pe care îl știm și noi pentru că îl simțim, îi vedem urmările și suntem ușurați când scăpăm de tulburare. Ca să înțelegem bine și să știm ce este important despre tulburare, Biblia ne dă câteva exemple revelatoare, așa ca să putem vedea și învăța din acestea.

Primul exemplu îl avem la doi regi celebri care au experimentat același fel de tulburare: **“Faraon a visat un vis... Dimineața, Faraon s-a tulburat... și a trimis să-l cheme pe Iosif. Faraon a început să istorisească atunci lui Iosif... Iosif i-a zis lui Faraon: “Ce a visat Faraon înseamnă un singur lucru: Dumnezeu a arătat mai dinainte lui Faraon ce are să facă.”** (Genesa 41:1-57) Un alt exemplu asemănător este cel al împăratului Nebucadnețar din Babilon: **“Nebucadnețar a avut niște visuri. Duhul îi era tulburat, și i-a pierit somnul... Daniel s-a dus la împărat, și l-a rugat să-i dea vreme ca să dea împăratului tâlcuirea... “Ce cere împăratul este o taină pe care înțelepții, cititorii în stele, vrăjitorii și ghicitorii nu sunt în stare s-o descopere împăratului. Dar este în ceruri un Dumnezeu, care descopere tainele, și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă”** (Daniel 2:1-48) Ambii împărați, după ce au visat, au rămas extrem de tulburați, dar și doritori să afle rostul și importanța visului lor. Imediat ei au apelat la “specialiștii” lor, adică la tălmăcitorii de vise, însă aceștia au fost neputincioși pentru că dumnezeii în care credeau ei nu erau capabili să-i ajute. După eșecul lor, împărații au recurs la câte un captiv evreu. Așa ei au aflat că mesajul venea de la Dumnezeul adevărat care le-a dat tălmăcirea viselor prin acei captivi, fiindcă ei credeau în Dumnezeul real și trăiau după voia Lui.

Al doilea exemplu îl avem scris în cartea 2Regi 6:8-23, unde spune că împăratul Siriei a devenit foarte tulburat pentru că orice plan ascuns de-a cuceri Israelul devenea cunoscut, așa cum scrie: **“Împăratului**

(continuare pe pagina 18)

Isus Pe Drumul Crucii: Cu Răbdare Prin Suferință Spre Înviere

În preajma sărbătorilor de Paște să ne amintim de lucrarea de mântuire a Domnului Isus prin suferință, moarte și înviere. Să ne pregătim să sărbătorim cu pace și cu recunoștință pentru dragostea Tatălui ceresc arătată față de noi prin faptul că a dat pe Fiul Lui la moarte în locul nostru.

În săptămânile dinaintea patimilor Sale, opoziția față de Domnul Isus a crescut foarte mult. Marii preoți, cărturarii și bătrânii lui Israel, ajunseseră la concluzia că Isus din Nazaret trebuia arestat și ucis. Cei care trebuiau să dea lumina spirituală poporului, să propovăduiască despre Împărăția lui Dumnezeu, se ocupau de politica religioasă, își consolidau pozițiile clericale și căutau să atragă cât mai mult popor de partea lor.

Se întâmplase însă că în ultimii trei ani și jumătate noroadele au început să Îl urmeze mai mult pe Domnul Isus decât pe mai marii norodului de la Ierusalim.

Se apropiau Paștele, marea sărbătoare a Evreilor și preoții cei mai de seamă nu concepeau să Îl mai vadă viu pe Isus și cu multe mulțimi în urma Lui. De altă parte, Domnul, știind că se apropie vremea jertfirii Sale după voia lui Dumnezeu, nu pregeta să se suie la Ierusalim. El era determinat să meargă spre Golgota pentru a se oferi ca Jertfă pentru păcatele omenirii întregi.

Iuda Iscarioteanul, mânat de lăcomia de bani, a renunțat la apostolie și l-a vândut pe Învățătorul. Domnul Isus știa despre planul lui Iuda dar nu l-a demască decât în seara Cinei. El știa și despre planul Tatălui, potrivit căruia El trebuia să sufere, să fie batjocorit, bătut, răstignit și să moară pentru păcatele tuturor oamenilor.

În grădina Ghetsemani, pe când se ruga, Domnul Isus a decis să accepte planul salvării omenirii prin suferință și sacrificiul de Sine când a spus: **"Tată, dacă nu se poate să se îndeplinească Mine paharul**

acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta!" (Matei 26:42)

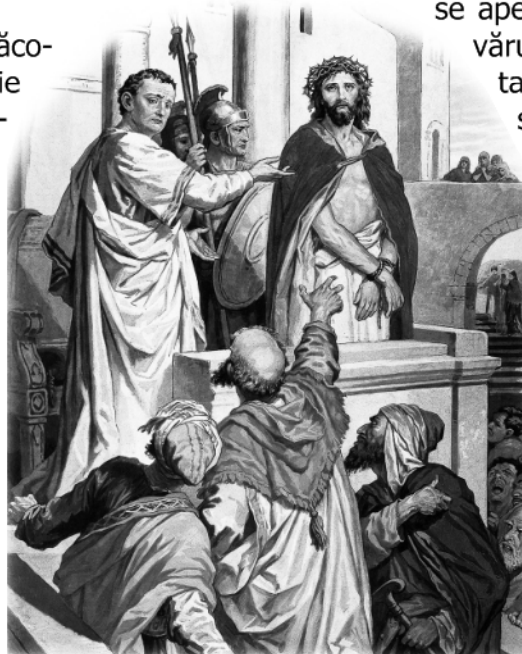
După arestarea Domnului în Grădina Ghetsimani a început suferința, batjocurile, acuzațiile neadevărate, bătaile, apoi condamnarea la moarte și răstignirea. Cum a primit Domnul Isus toate aceste lucruri pe care nu le merita? În cele ce urmează o să scot în evidență caracterul Domnului Isus și comportamentul Lui în toată drama prin care a trecut de la arestarea în Ghetsimani până la ultima suflare pe cruce.

În primul rând aș vrea să observăm că Domnul Isus nu se apară de mărturiile aduse de martorii mincinoși: **"Preoții cei mai de seamă, bătrânii și tot soborul căutau vreo mărturie mincinoasă împotriva lui Isus, ca să-L poată omorî. Dar n-au găsit niciuna, măcar că s-au înfățișat mulți martori mincinoși. La urmă au venit doi și au spus: "Acesta a zis: "Eu pot să stric Templul lui Dumnezeu și să-l zidesc iarăși în trei zile." Marele preot s-a sculat în picioare și i-a zis: "Nu răspunzi nimic? Ce mărturisesc aceștia împotriva Ta?" Isus tăcea..."** (Matei 26:59-63)

Tăcerea Domnului Isus în fața liderilor religioși, în fața cărturarilor și a bătrânilor lui Israel pare greu de înțeles. Să se aducă acuzații nedrepte și să fie criticat pentru lucruri pe care nu le făcuse și totuși să nu se apere, să nu răspundă potrivit cu adevărul este de necrezut și greu de acceptat. Totuși, Domnul a procedat așa ca

să ducă planul Tatălui înainte dar și ca să ne ofere nouă un exemplu de răbdare și de ignorare a celor ce ne critică și a celor ce spun neadevăruri despre noi. Se întâmplă ca și copiii Domnului să fie acuzați și vorbiți de rău pe nedrept. Modelul nostru în astfel de situații trebuie să fie cel al Domnului Isus: răbdare până la capăt.

În al doilea rând aș vrea să observăm că Domnul Isus nu răspunde nici la învinuirile marilor preoți și ale bătrânilor: **"Dar n-a răspuns nimic la învinuirile**

preoților celor mai de seamă și a bătrânilor." (Matei 27:12). De ce nu a răspuns Fiul lui Dumnezeu? Putea să răspundă așa cum a făcut-o în alte rânduri când a fost ispitit cu plata pentru birul cezarului sau cu căsătoria celor șapte frați, sau cu botezul lui Ioan, etc. Cel Atotcunoscător putea să le răspundă, putea să le ofere argumente logice, de netăgăduit, dar a preferat să tacă, să se lase acuzat chiar dacă nimic din ce se mărturisea despre El nu era adevărat. A preferat să nu arunce mărgăritarele adevărilor sfinte cu privire la El înaintea lor.

În al treilea rând citim în scrierile evangheliștilor că Isus nu se apară nici în fața guvernatorului roman, Pilat. El tace ca mai înainte și nu răspunde la învinuirile aduse nici în procesul ținut de autoritatea imperială: **"Atunci Pilat I-a zis: "N-auzi de câte lucruri Te învinuiesc ei?" Isus nu i-a răspuns la niciun cuvânt, așa că se mira foarte mult dregătorul.**" (Matei 27:13-14)

Pilat este uimit de atitudinea Domnului, se miră și nu înțelege de ce Isus nu se apară, fapt care i-ar fi adus eliberarea și în cele din urmă, viața. Domnul Isus i-a răspuns lui Pilat doar când a fost vorba de identitatea Lui. **"Pilat L-a întrebat: "Ești Tu Împăratul iudeilor?" "Da, sunt", i-a răspuns Isus.**" (Marcu 15:2). La criticile nedrepte însă, nu a răspuns nici în fața martorilor mincinoși, nici a preoților, nici în fața bătrânilor, nici în fața lui Pilat.

Procedând astfel, Domnul Isus adevăratește și împlinește învățătura pe care a dat-o mai înainte ucenicilor Săi și noroadelor care l-au ascultat predicând. Iată un exemplu: **"Dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă bleastemă, faceți bine celor ce va urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc.**" (Matei 5:44).

În al patrulea rând vedem că Domnul Isus nu răspunde, nu se opune acțiunilor de tortură ale ostașilor. Evanghelistul Matei relatează astfel despre atitudinea Mântuitorului: **"Ostașii dregătorului au dus pe Isus în pretoriu și au adunat în jurul Lui toată ceata ostașilor. L-au dezbrăcat de hainele Lui și L-au îmbrăcat cu o haină stacojie. Au împletit o cunună de spini, pe care I-au pus-o pe cap, și I-au pus o trestie în mâna dreaptă. Apoi îngenucheau înaintea Lui, își băteau joc de El și ziceau: "Plecăciune, Împăratul iudeilor!" Și scui-pau asupra Lui și luau trestia și-L băteau în cap.**" (Matei 27:27-30)

Domnul Isus a trecut cu bine testul răbdării psihice, spirituale, dar a trecut cu bine și testul răbdării fizice, a suferinței în trupul de carne. Torturat până la

desfigurare și zdrobire, El a primit fără cârtire să suferă pentru noi păcătoșii. Pedepsa care ne dă pacea cu Dumnezeu Creatorul nostru a căzut peste El și prin rănila Lui suntem tămăduiți scrie profetul Isaia: **"Disprețuit și părăsit de oameni, Om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit, că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănila Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura."** (Isaia 53:3-7)

Răbdarea Domnului a fost mai mare decât suferința cauzată de torționari. Mântuitorul Lumii, Mielul lui Dumnezeu, Cel fără cusur nu a deschis gura să se apere în timpul acuzațiilor nedrepte și nici în timpul bătăilor și a tuturor loviturilor de bici, de trestie sau de lance. A acceptat suferința ca noi să nu suferim, a mers la cruce să moară ca noi să avem viața.

În final, citim în evangheliile că nici chiar pe cruce, în timpul răstignirii, Domnul Isus nu răspunde batjocurilor trecătorilor și nici celor spuse de către unul din tâlharii răstigniți alături de El.

Fiul lui Dumnezeu a suferit din dragoste pentru noi păcătoșii, ca să ne mântuiască. Dar prin felul în care a suferit și s-a lăsat răstignit și batjocorit ne oferă un model de răbdare în fața nedreptăților pricinuite de semenii noștri, ne arată cum trebuie să acceptăm a merge pe urmele Lui înfăptuind voia Tatălui care dorește să ne dea un viitor bun și o nădejde veșnică.

După toată suferința prin care a trecut Domnul Isus, a urmat învierea glorioasă, dovada biruinței lui Dumnezeu asupra vechiului dușman, diavolul care a ținut sub acuzare omul încă de la păcatul adamic. A treia zi după drama de pe Golgota, Fiul lui Dumnezeu a revenit la viață dovedind că moartea nu are putere asupra Lui.

Să ne bucurăm de sărbătoarea învierii Mântuitorului, dar să nu uităm de suferința prin care a trecut și de câte a îndurat fiindcă ne-a iubit. Modelul răbdării și suferinței Lui, fie și modelul nostru.

Joan Stir, Ph.D.

Pastor in Houston, Texas

Dumnezeu Vorbește

Oamenii se întrebă dacă Dumnezeu mai vorbește astăzi. Câteodată întrebarea se pune la nivel general, alteori la nivel individual. Unii își motivează necredința în Dumnezeu bazați pe ideea aceasta, spunând că nu pot să creadă în El pentru că nu L-au auzit vorbind. Adevărul este că Dumnezeu a vorbit omului de la începutul lumii, în multe feluri, însă felul Său de comunicare nu se limitează la conceptul nostru de a vorbi. Dumnezeu nu comunică doar prin ceea ce percepem noi a fi o comunicare verbală. Comunicarea verbală este și ea parte din acest proces, dar nu este singura metodă de comunicare a lui Dumnezeu. Ceea ce știam, însă, este că Dumnezeu este gata întotdeauna să comunice cu omul.

Conceptul de comunicare este foarte important pentru Dumnezeu. Faptul acesta este evident din adevărul fundamental că Dumnezeirea este alcătuită din trei persoane: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt. Cele trei persoane există într-o armonie perfectă. Aceasta denotă un adevăr intrinsec: cele trei persoane comunică între ele. Este greu să înțelegem cum se desfășoară această comunicare între ei, pentru că ei nu au corpuri omenești cum avem noi, cu corzi vocale. Dar aceasta nu este important. Important este faptul că ei comunică. Nu ia decât trei versete de la începutul Scripturii ca să ne arate această comunicare: **“La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor. Dumnezeu a zis: "Să fie lumină!" și a fost lumină.”** (Genesa 1:1-3) Am putea argumenta că această comunicare este evidentă și doar din primul verset al Bibliei, dar în al treilea este subliniat direct: **“Dumnezeu a zis”**. Dumnezeu Tatăl, cât și Duhul Sfânt, sunt numiți direct în aceste versete, însă știm că Dumnezeu Fiul este cel prin care toate lucrurile au fost făcute: **“La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.”** (Ioan 1:1-3) Începutul lumii, deci, a început prin acest proces fundamental de comunicare a Sfintei Treimi.

Dumnezeu a continuat acest proces de comunicare și cu omul pe care l-a creat. Prima comunicare directă ne este relatată atunci când Dumnezeu îi dă poruncă lui Adam să nu mănânce din rodul pomului: **“Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: "Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.”** (Genesa 2:16-17) Am fi tentați să credem că Dumnezeu, cu prima ocazie de comunicare, îi dă o poruncă de interdicție omului. Dar dacă ne uităm cu atenție în versetul precedent, găsim dovada că Dumnezeu a comunicat cu omul și înainte de aceasta poruncă: **“Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească.”** (Genesa 2:15) Versetul acesta conține motivația lui Dumnezeu, nu doar acțiunea de a-l pune pe om în Eden. L-a pus acolo ca să lucreze grădina și să o păzească, lucruri pe care, cu siguranță, i le-a spus lui Adam atunci când l-a pus acolo.

În Eden, Dumnezeu vorbea direct, față în față cu omul pe care l-a creat. Deși nu știm frecvența cu care Dumnezeu se întâlnea cu Adam și Eva, știm că aceste întâlniri aveau loc. Știm, de asemenea, că aceste întâlniri emanau un anume sens de familiaritate între Dumnezeu și oameni. Ca și atunci când o familie se adună la sfârșitul zilei ca să petreacă timp împreună. Avem doar un exemplu care ni se dă despre aceste întâlniri, dar din nefericire, aceasta este întâlnirea care decurge imediat după ce omul săvârșește primul păcat. Și chiar dacă detectăm un sens de familiaritate între om și Dumnezeu, găsim aici și sensul dreptății lui Dumnezeu. Pentru că aceasta avea să fie ultima conversație directă între om și Dumnezeu bazată pe intenția creației perfecte a lui Dumnezeu. Odată ce păcatul a fost introdus în univers, comunicarea dintre om și Dumnezeu nu a mai putut fi la fel, pentru că orice ar spune, omul vorbește dintr-o fire păcătoasă.

În pofida păcatului comis de om, Dumnezeu a continuat să vorbească omului. A comunicat în principal prin oamenii care au ales să se apropie de El, prin cei care l-au supus și s-au pus la dispoziția Sa.

Nu le-a vorbit numai lor, ci a vorbit omenirii prin ei. Și totuși, omul a continuat să prefere păcatul. Și-a închis urechile la vocea lui Dumnezeu, și a continuat să se afunde în păcat. A fost Noe și potopul, și umanitatea nu s-a învățat. A fost legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Israel, cu toate beneficiile pe care Dumnezeu le-a acordat poporului Său. Și umanitatea tot nu s-a învățat. Ba mai mult, nici poporul legământului nu s-a ținut de promisiunea făcută în legământ, ci s-a întors către căi păcătoase. Și în tot acest timp, Dumnezeu a continuat să vorbească omului, și să comunice în diferite feluri, în dorința ca omul să se întoarcă din calea de păcat, și să îl caute pe Dumnezeu.

Comunicarea lui Dumnezeu cu omul s-a manifestat de obicei prin vorbire. Nu știm care este timbrul vocii lui Dumnezeu, pentru că după cum am spus mai sus, nu putem spune că existența persoanei lui Dumnezeu are corzi vocale. Dar întotdeauna când Dumnezeu vorbește omului, El folosește prezența Duhului Sfânt pentru ca omul să înțeleagă că Dumnezeu este cel care vorbește. Când Dumnezeu îi vorbește lui Moise pe muntele Sinai și scrie tablele legii, muntele se umple de fum, fulgere și cutremur când Dumnezeu este prezent. (Exod 19) Pe de altă parte, când Ilie așteaptă cuvântul Domnului pe când era în peșteră, Dumnezeu vorbește printr-un susur blând și subțire. (1Imparati 19:9-13) Deși vocea lui Dumnezeu a fost precedată de un vânt tare și puternic, apoi de un cutremur de pământ, iar apoi de un foc, Ilie a știut care manifestare era cea a vocii lui Dumnezeu.

A existat însă un punct în istorie în care Dumnezeu a încetat să vorbească omului. Timp de aproximativ 400 de ani, Dumnezeu nu a mai vorbit nici direct, nici prin prooroci, pentru că nu a mai avut cui să vorbească. Omul, inclusiv poporul ales de Dumnezeu, a ales să se îndepărteze cu totul de Creatorul său. Și în noaptea cea mai adâncă a păcatului, Dumnezeu vorbește cel mai tare. Nu prin vorbă, ci prin faptă. Nu prin cuvinte spuse, ci prin dragostea arătată atunci când L-a trimis pe Fiul Său ca jertfă pentru păcatele fiecărui om: **“După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor și a stat la dreapta Măririi în locurile preainalte”** (Evrei 1:1-3) Vocea lui Dumnezeu nu a mai fost auzită direct, decât atunci când Domnul Isus a fost botezat, când Dumnezeu Tatăl îl anunța ca fiind Fiul Său: **“De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea cerurile s-au deschis, și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: “Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.”** (Matei 3:16-17) Dar deși vocea lui Dumnezeu Tatăl nu a mai fost auzită, noi am avut parte de vocea Fiului, care a avut și are același mesaj ca și Tatăl.

Poporul Israel, ca popor ales, a avut prima șansă de a-L primi pe Fiul lui Dumnezeu, de a-L onora și de a-L urma. În loc să facă asta, L-au omorât pe o cruce, și au nesocotit astfel Darul lui Dumnezeu, care venea din dragostea Lui, manifestată prin întruparea Dumnezeirii. Așa am ajuns noi, restul lumii, să avem o șansă la viitorul etern pe care Dumnezeu îl pregătește copiilor Lui. Nu copii ai unui legământ prin lege, ci copii ai unui legământ prin iertare ca urmare a unei pocăinți dintr-o inimă curată, și a recunoașterii că Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitor personal. El a murit pentru fiecare om, și jertfa Lui, ca Miel fără cusur, acoperă toate păcatele omenirii. Singura condiție este ca omul să se pocăiască.

Te mai întrebi oare dacă Dumnezeu vorbește azi? Dumnezeu nu a încetat să vorbească de când L-a trimis pe Fiul Său. Cuvintele Domnului Isus, înregistrate pe paginile Noului Testament, cât și epistolele inspirate de Dumnezeu, sunt tot atât de relevante azi cum au fost în vechime. Mesajul este același, atâta vreme cât vrei să îl auzi. Dar spre deosebire de vremurile vechi, azi îl avem și pe Duhul Sfânt cu noi. A fost promisiunea Domnului Isus că îl va trimite ca să învețe și să îndrume pe cei care îl vor urma: **“Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi.”** (Ioan 14:16-17) Pogorârea Duhului Sfânt ne este relatată de Luca (Fapte 2), și de atunci încolo, Duhul Sfânt este în jurul nostru. Dacă vrei să auzi ce are Dumnezeu de spus în fiecare zi, trebuie doar să îți încredințezi viața în mâna Lui, să te pocăiești, și să îți deschizi urechea la îndrumarea Duhului Sfânt.

Doar ascultă, Dumnezeu vorbește !

Adevăratele Momente Astrale Care Au Schimbat Istoria Omenirii (Extras)

În anii tinereții am citit o carte care a făcut multă vâlvă pe timpul acela: Ștefan Zweig - "Orele astrale ale omenirii". În această carte, Ștefan Zweig prezintă cu măiestria unui artist unele evenimente din istoria umană, pe care le considera ca fiind momente definitorii în schimbarea istoriei lumii de atunci, pe care le numește orele astrale ale omenirii.

Nu încerc să-l contrazic pe Ștefan Zweig în totalitate, dar bazat pe Sfintele Scripturi, eu cred din toată inima că altele au fost cu adevărat momentele cruciale în istoria umanității...Cele de care voi scrie în continuare, cred că au schimbat într-adevăr lumea pentru totdeauna.

1 - Momentul acceptării trimiterii Fiului pe pământ. Legea dată de Dumnezeu lui Moise nu a fost decât o **"umbră a bunurilor viitoare"** (Evrei 10:1). Ca atare, Legea, deși bună în sine, servea doar ca un pedagog (îndrumător) care îndreaptă spre Isus (Galateni 3:24). Astfel, jertfele aduse, inclusiv cele făcute de Ziua Ispășirii anuale, deși rânduite de Dumnezeu, nu puteau să dea acoperirea completă și pentru totdeauna de păcatele făcute de oameni: **"În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie."** (Evrei 10:1). Dumnezeu a plănuit eliminarea și înlocuirea lor cu ceva mai bun, mai eficient: o jertfă adusă odată pentru totdeauna (Evrei 7:19; Evrei 8:6; Evrei 8:13; Evrei 11:39-40). Și acest plan urma să înceapă la **"Împlinirea vremii"** (Galateni 4:4-5). Dar pentru aceasta se căuta un voluntar care trebuia să împlinească cerința lui Dumnezeu de a fi absolut sfânt, fără vreun păcat.

Această mare căutare a Lui Dumnezeu este definită de întrebarea: **"Am auzit glasul Domnului, întrebând: "Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?" Eu am răspuns: "Iată-mă, trimitemă!"** (Isaia 6:8). La această întrebare care a angajat într-o anume vreme cerul, a răspuns însuși Domnul Isus fără să stea pe gânduri: **"Iată-mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!"** (Evrei 10:7) Având cuvintele din Psalmul 40:6-8 pe buze, Isus, singurul Fiul al Tatălui era deja pe drum. S-a auzit anunțând întrupa-

rea: **"Mi-ai pregătit un trup... Iată, vin"** (Evrei 10:5; Evrei 10:7). El a adăugat: **"Iată, vin să fac voia Ta, Dumnezeule"** (Evrei 10:9)... El a repetat aceasta în Grădina Ghetsimani: **"facă-se nu voia Mea, ci a Ta"** (Luca 22:42).

"Prin trupul lui Isus Hristos" (Evrei 10:9-10), întruparea își avea temelia în dragostea lui Dumnezeu (Ioan 3:16) și a fost începutul Jertfei de Sine a Domnului, care avea să o ducă până la Calvar (Filipeni 2:6-8). Astfel, El elimină și anulează prima (fostă) ordine ca mijloc de a ispăși păcatul, pentru ca El să poată inaugura și stabili a doua și cea din urmă ordine (Evrei 10:9-10). Prin această "voie" am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, o dată pentru totdeauna.

2 - Momentul acceptării crucii de Fiul în Grădina Ghetsimani. Isus S-a rugat, zicând: **"Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu"** (Matei 27:36-39). Domnul Isus a dat în gradina Ghetsimani cea mai mare luptă a vieții Sale pământești. În noaptea aceea, acolo a avut loc apogeul suferințelor Domnului Isus. Implorarea Tatălui ceres prin cuvintele **"dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta"** ne arată legătura Domnului Isus cu Dumnezeu Tatăl, la care toate lucrurile sunt posibile. Domnul Isus știa foarte bine că această cerință era contrară cu planul etern de mântuire al Tatălui, dar El și-a exprimat emoțiile omenesti, în mod onest, fiind într-un trup uman ca și noi. Și, totuși, împotriva dorințelor naturale și umane, ascultarea și supunerea Lui au fost depline. Dacă nu e posibil să răscumperi omenirea căzută, fără ca să bea acest pahar (cupa suferinței), fără ca să sufăr pentru ei această moarte teribilă, atunci sunt la dispoziția Ta ca întotdeauna - aceasta a fost semnificația acestei rugăciuni a Domnului Isus. El (ca om) ar fi preferat să I se fi îndepărtat paharul, ar fi preferat să ocolească suferința și crucea. Dar singura modalitate a Tatălui de a mântui omenirea din păcat a fost aceea a unei Jertfe perfecte care să poată plăti pentru toate păcatele omenirii. Numai Însuși Dumnezeu Fiul putea să fie această Jertfă, o jertfă de sânge inestimabilă. **"Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire... căci fără văr-**

sare de sânge, nu este iertare", ne spune apostolul Pavel în Romani 3:25 și Evrei 9:22. În momentele acelea deosebit de grele, din grădina Ghetsimani, Isus Hristos a văzut că lucrarea de mântuire a omenirii era așa de grea, era așa de mare, înspăimântător de mare, încât L-a făcut pentru o clipă chiar pe El să dea înapoi. Noi nu vom putea înțelege pe deplin acest lucru pentru că nu ni s-a dat nouă să-l facem. Dar atunci, mai puternic decât strigătul uman **"depărtează de la Mine paharul acesta"**, a răsunat, ca odinioară în veșnicii, un alt strigăt al dumnezeiescului din El: **"Iată-mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule"** (Evrei 10:7).

3 - Momentul Învierii Fiului. Acesta a fost cu adevărat momentul astral menționat de Scriptură și care a schimbat într-adevăr lumea pentru totdeauna este momentul învierii Fiului lui Dumnezeu: **"După ce voi învia, voi merge înaintea voastră..."** (Matei 26: 32), **"și dacă Duhul Celui ce L-a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce L-a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi"** (Romani 8: 11).

Cel mai important eveniment din istoria omenirii este Învierea lui Isus Hristos. Este cea mai puternică dovadă că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Acest eveniment oferă bărbaților și femeilor speranța sigură a vieții veșnice, o speranță care nu numai că dă bucurie atunci când privim spre viitor, dar ne oferă și motive puternice pentru a trăi astăzi.

Învierea lui Isus Hristos este unul dintre cele mai validate evenimente din toată istoria. Există mai multe dovezi că Isus a înviat din morți decât că Shakespeare a existat vreodată! Mormântul gol este de netăgăduit, imposibil de ignorat. Investigați mormântul gol. Investigați cine a fost Isus și ce a spus El. Atunci, uite-te la ce îți oferă El: acceptare, iertare și viața Sa veșnică... Ce poți face cu un mormânt gol? O întrebare și mai importantă ar trebui să fie aceasta: ce faci cu Cel care a ieșit din acel mormânt? Acceptarea lui Isus Hristos are sens mai mult decât orice altceva în această viață! Acceptarea Hristosului viu este locul de început pentru a ajunge la adevăratul sens al vieții veșnice.

Dragul meu cititor, te întreb dacă știi că cei ce mor crezând în învierea Domnului Isus **"vor învia nesupuși putrezirii"**? (1 Corinteni 15: 52)...

4 - Momentul acceptării Slavei pe care o avuse inițial. **"După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat**

ochii spre cer și a zis: "Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine... Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine Însuți cu slava pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea." (Ioan 17: 1; 5) **"Tată, vreau ca, acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu, fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii."** (Ioan 17: 24).

În textul de mai sus, Isus a spus: Tată, a sosit ceasul sau "a venit vremea" în alte traduceri. A sosit ceasul sau timpul pentru ce? Pentru ca Isus să fie glorificat. Se grăbea să plece de aici? De unde a știut că era timpul? Pentru că și-a terminat misiunea, atunci când Isus si-a prezentat rugăciunea ca Mare Preot spunând: **"Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac. Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine Însuți cu slava pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea."** (Ioan 17:4-5).

Isus s-a rugat aceasta chiar înainte de a merge să fie trădat de Iuda. El trebuia să trăiască printre păcătoși, să-i atingă, să le mănânce hrana, să vorbească cu ei și să-i vindece. Dar acum Isus avea să treacă prin partea cea mai rea a ei; acum avea să fie încărcat cu păcatele lumii pe cruce, să sufere o moarte umilitoare și chinuitoare, și apoi să fie îngropat. Acest lucru nu pare deloc a fi glorios. Cu toate acestea, Isus nu s-a plâns niciodată de îndatoririle care I s-au dat. Tot ce a cerut acum, bazat pe sacrificiul făcut, era ca Tatăl să Îl proslăvească și să dea un loc în slava veșnică și celor răscumpărați de El prin moartea Sa sacrificială și perfectă.

Acele momente menționate de Ștefan Z. au avut importanța lor atunci și unele continuă să aibă răsunet și astăzi, dar cele legate de viața și lucrările Domnului Isus cred că sunt cu mult mai importante, pentru că ele au schimbat într-adevăr lumea pentru totdeauna, mai bine zis au schimbat omul. Din unul ruinat de păcat în unul mântuit și pregătit să moștenească viața veșnică.

Nu este acesta un motiv mare pentru ca și noi să-L slăvim pe Fiul? Haideți să o facem din toată inima. Haidem și noi să Îi dăm toată Slava Aceluia ce a trăit adevăratele momente cari au schimbat istoria omenirii și inclusiv pe a noastră.

Ioan Sinitean
Presbiter, Biserica Logos
Chicago

Timpul E

Scurt

De aproape două mii de ani, creștinii și-au pus întrebarea când va reveni Domnul Isus pe pământ a doua oară. De-a lungul istoriei, oamenii au făcut predicții că revenirea Lui va fi asociată cu o dată specifică cum ar fi: anul 1000 AD, cu ocazia diferitelor evenimente istorice, ca de exemplu plaga bubonică sau neagră, anumite conflicte militare majore și mai recent, cu preziceri care au dus la formarea grupului adventist, martorii lui Iehova, și așa mai departe. De fapt, înșiși apostolii, martorii oculari care L-au văzut pe Isus ridicându-se la

cer, au crezut că Isus va reveni în timpul vieții lor, bazați pe cuvântul Domnului Isus care a zis în Matei 16:28: **“Adevărat vă spun că unii din cei ce stau aici nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe Fiul omului venind în Împărăția Sa.”** E un verset care îl oglindește pe cel din Luca 9:27 sau versetul din Marcu 9:1 care zice: **“El le-a mai zis: “adevărat vă spun, că sunt unii din ceice stau aici, cari nu vor muri până nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venind cu putere.”**

După cum știm, toți apostolii au murit, martirizați sau de moarte naturală. Se poate ca unul din ei să fie încă în viață? Răspunsul îl putem deduce din conversația pe care o are Domnul Isus după învierea Lui din morți cu Petru, când li s-a arătat ucenicilor la marea Tiberiadei. Ioan redă aceasta în evanghelia lui: **“Petru s-a întors, și a văzut venind după ei pe ucenicul pe care-l iubea Isus, acela care, la cină, se rezemase pe pieptul lui Isus, și zisese: “Doamne, cine este cel ce Te vinde?” Petru s-a uitat la el, și a zis lui Isus: “Doamne, dar cu acesta ce va fi?” Isus i-a răspuns: “Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine!” Din pricina aceasta, a ieșit zvonul printre frați că ucenicul acela nu va muri deloc. Însă Isus nu zisese lui Petru că nu va muri deloc, ci: “Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție?” Ucenicul acesta este celce adevăratește aceste lucruri, și care le-a scris. Și știm că mărturia lui este adevărată.”** (Ioan 21:20-24)

Care sunt totuși semnele care ne spun că venirea Domnului Isus este aproape? În Matei 25 este descrisă o conversație pe care a avut-o Isus cu ucenicii Săi. În versetul 3 găsim că: **“El a șezut jos pe muntele Măslinilor. Și ucenicii Lui au venit la El la o parte, și i-au zis: “Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?”** Primul semn revelat de Domnul Isus sunt prorocii mincinoși în versetul 5: **“Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu, și vor zice: “Eu sunt Hristosul! Și vor înșela pe mulți.”** Alte semne le găsim în versetele 6 la 8: **“Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă spăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocurea, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor.”** Un alt semn revelat de Domnul Isus este prigoana pe care creștinii o vor suferi. În versetul 9 și 10 citim: **“Atunci vă vor da să fiți chinuiți, și vă vor omorî; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții, și se vor urî unii pe alții.”**

Toate acestea s-au întâmplat și se mai întâmplă încă în zilele noastre. Creștinii au fost prigoniți în timpul imperiului roman, apoi cu adventul religiei musulmane și sfera ei de influență, iar mai recent în țările cu ideologie comunistă care încearcă să elimine pe Dumnezeu din psihicul uman. În fiecare zi aflăm de războaie, dezastre naturale, foamete și pandemii, dar Domnul Isus ne spune să nu ne temem. Acestea sunt doar semne precursorare venirii Lui. Tot Domnul Isus ne spune în versetul 36 din același capitol: **“Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.”**

De asemenea, Domnul Isus ne spune că: **“Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul. De**

aceea, când veți vedea "urâciunea pustiirii", despre care a vorbit proorocul Daniel, "așezată în locul sfânt - cine citește să înțeleagă! - atunci, cei ce vor fi în Iudea, să fugă la munți." (Matei 24:14-16)

Sunt mai multe semne pe care Domnul Isus le dezvăluie despre zilele din urmă când zice în versetul 29: **"Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, și puterile cerurilor vor fi clătinate."** Iar în Luca 21:25-27 este scris: **"Vor fi semne în soare, în lună și în stele, și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, cari nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor; oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor cari se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slavă mare."**

Putem spune despre cataclisme care vor lovi pe cei care vor trece prin acele zile de necaz, că sunt de o intensitate nemaipomenită și nemaîntâlnită în istoria omenirii, de proporții planetare și care le depășesc pe cele care au fost descrise până acum, de prigoniri, războaie, cutremure de pământ, pandemii și alte lucruri de felul acesta.

Vorbind despre neamul evreu, Domnul Isus ne spune în Luca 21:24-27: **"Vor cădea supt ascuțișul săbiei, vor fi luați robi printre toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor."** Această profeție s-a împlinit după ce Ierusalimul și Templul au fost distruse de romani în anul 70. Statul Israel a fost restaurat în 1948. Sunt unii care așteaptă să ia loc reconstrucția Templului pentru ca **"urâciunea pustiirii"** să fie **"așezată în locul sfânt"**, o referință la antichrist, și astfel acea profeție să se îplinească. S-ar putea ca moscheea care a fost construită pe locul unde fusese Templul lui Solomon să se refere la aceasta? Totul este posibil.

Cert este că Evanghelia se răspândește în toată lumea. Au ajuns toți oamenii să o audă? Sunt evenimentele care afectează pe creștini și oameni în general prezente? Se pot întâmpla oricând evenimentele planetare care vor afecta în mod major umanitatea în viitor? Cu siguranță.

Noi trebuie să fim gata oricând, pentru că nu putem fi siguri când se vor întâmpla aceste lucruri, dar știm că ziua Domnului vine ca un hoț, pe neașteptate cum zice în 1 Tesaloniceni 2-6: **"Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea. Când vor zice: "Pace și liniște!" atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare. Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului. De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji"**.

Te îndemn prietene să te încrezi în Domnul Isus, să Îl accepți ca Domnul și Mântuitorul tău personal, pentru ca aceste lucruri să nu te tulbure și locul tău să fie asigurat pentru o veșnicie în cer cu Domnul Isus. Poate te întrebi: "ce trebuie să fac ca să fiu mântuit"? În Romani 10:9-10 este scris: **"Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire."** Iar apostolul Ioan scrie în Apocalipsa 22:12-13 cuvintele Domnului Isus pe care le-a auzit în vedenia pe care a avut-o pe insula Patmos:

"Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul."

Nu întârzia, căci timpul este scurt și vremea este aproape. Crezi tu în inima ta că Dumnezeu a înviat din morți pe Domnul Isus Hristos? Ești gata să mărturisești cu gura ta că Isus Hristos este Domnul? Duhul Domnului să te cerceteze și să te îndemne să te împaci cu Dumnezeu chiar acum.

Paiul și Bârna

Una dintre cele mai cunoscute afirmații ale Domnului Isus este aceasta: **“De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău.”** (Matei 7:3)

Toată lumea o cunoaște: și creștinii, și necreștinii, și copiii, și bătrânii, și românii și... americanii... Oare de ce e așa de cunoscută? Simplu, pentru că toți ne confruntăm cu această problemă. Ea este foarte populară la “servire”, extrem de incomodă la “primire”.

Domnul prin această ilustrație nu vrea să ne spună că e rău să vezi paiul din ochiul fratelui. Nici vorbă! Să vezi este una din cele mai mari binecuvântări. Atunci cum se poate ca un lucru bun să producă un așa mare rău. Simplu, prin inversarea priorităților. În limbaj popular se zice: “să pui căruța înaintea cailor”. Imaginează-ți numai: cât de ridicol și ineficient ar fi. Pot fi caii cât de puternici, poate fi căruța cât de bună, dacă inversezi ordinea devin total inutile. Cât de folositoare este o căruță cu cai pentru o gospodărie, dar o simplă inversare a priorităților transformă o binecuvântare în dezastru. Haideți să stăm puțin să ne gândim și vom constata că s-ar putea ca unele lucruri ne merg anapoda pentru că am inversat prioritățile.

În Matei 6:33 scrie: **“Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.”** De exemplu dimineața când te scoli ce faci prima dată? Te rogi și citești Cuvântul lui Dumnezeu, sau repede la mâncare? Și fuga la serviciu... Încearcă să te scoli ceva mai devreme și citește în liniște din Cuvântul lui Dumnezeu și te roagă. Sunt sigur că toată ziua ți se va schimba.

E bine că vezi paiul și că vrei să-l scoți din ochiul fratelui tău. Dar e dezastru să încerci când nu vezi deslușit. Iată porunca Domnului: **“Fățarnicule, scoate mai întâi bârna din ochiul tău, și apoi vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău.”** (Matei 7:5) Aceasta este ordinea corectă. Deci întrebarea este: vreau să scot “bârna” din ochiul meu? Poate zici: vreau, dar n-o văd. Ce trebuie să fac ca s-o văd? Secretul este în cuvintele Domnului Isus: **“și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău”**. La ce te uiți cu atenție aceea vezi. Ca să se poată uita cu “băgare de seamă” la mare depărtare omul a descoperit

telescopul. Și ce mult și ce bine vede omul la depărtare cu telescopul. Lucruri la care nici măcar nu s-a gândit. Mii și mii de constelații a descoperit astfel. Ca să se uite cu “băgare de seamă” în profunzimea lucrurilor a descoperit microscopul. Ce mult i-a lărgit, omului, microscopul aria cunoștințelor. Ca să se uite cu “băgare de seamă” la propria lui față a descoperit oglinda. Ce imagine falsă despre cum arată își poate crea omul, dacă nu se uită în oglindă. Poți să-ți pipăi fața cât vrei că nu poți să-ți faci o imagine corectă de cum arăți. Dar ce ușor este dacă te uiți în oglindă. Deci vrei să vezi bârna? E foarte posibil, dacă te uiți cu băgare de seamă. Folosește mijloacele ce le ai la îndemână.

Dar iată încă un motiv: Să presupunem că sunt doctor de ochi și vine un pacient căruia i-a intrat ceva în ochi care îi pune în pericol vederea. Între timp însă îmi intră mie ceva în ochi. Ce aş face? Simplu, m-aș ocupa în primul rând de ochiul meu și apoi de pacient, altfel ar fi un dezastru. De ce nu procedez la fel cu “bârna”? Probabil că n-o văd. Oare ce-i “bârna”? Cred că e orice obicei, atitudine, practică care mă deranjează la aproapele meu, dar nu mă afectează când e la mine. Cum s-o văd? Iată câteva căi practice:

- Ascultând de Domnul: să mă uit “cu băgare de seamă” la bârnă, nu la pai.

- Folosind “oglindea” Cuvântului. Sunt unele lucruri pe care nu le văd, oricât m-aș strădui, decât în oglindă, cum ar fi propria-mi față. Cuvântul lui Dumnezeu este ca o oglindă. Incredibil ce clar văd, tot ce-i în neregulă în mine, când stau în fața Cuvântului.

- Cere: În pasajul cu paiul scrie mai jos: **“cereți și veți primi”**. Deci să cer de la Dumnezeu: să văd, să am dorința și puterea să înlătur bârna.

- Folosește **“paiul din ochiul fratelui”** ca indicator.

Un pastor zicea că, “totdeauna când te deranjează ceva la altul uită-te la tine și probabil o să găsești la tine ce te deranjează la altul”.

- Adoptă o atitudine înțeleaptă față de critică. Dacă este adevărată, accept-o și repară, dacă nu, bucură-te și mergi înainte.

- Descoperirea aduce multă satisfacție și mulțumire. Amintește-ți de jocul “de v-ați ascunselea” sau “benzi desenate cu elemente ascunse”. Încearcă să descoperi bârna.

- Perseverența e cheia succesului. În Luca 15:8 avem pilda insistenței, în care se spune: **“...care femeie, dacă are zece lei din argint, și pierde unul din ei, nu aprinde o lumină, nu mătură casa și nu caută cu băgare de seamă până când îl găsește?”**

Deci vreau să scot **“bârna”** din propriul ochi; este simplu dar nu ușor. Dacă ai ascultat ce a spus Domnul Isus și ai scos **“bârna”** din propriul ochi poți să vezi deslușit să te ocupi de paiul din ochiul fratelui tău. Este unul dintre cele mai utile lucruri pentru tine și fratele tău. Iată ce scrie în Iacov 5:19-20: **“Fraților, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr, și-l întoarce un altul, să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate.”**

Nu întâmplător a asociat Domnul paiul cu ochiul. Asta înseamnă că e ceva foarte sensibil. Extrem de neplăcut pentru pacient și foarte responsabil pentru operant. Discreția în astfel de cazuri face minuni. Dau un exemplu. Printre primele joburi ce le-am avut în America a fost QC inspector, adică controlor de calitate. Se lucra pe mașini cu programare automată, și rolul meu era să găsesc piesele defecte. La început muncitorii ascundeau piesele rele. Atunci am stat de vorbă cu ei și le-am explicat fiecăruia că dacă găsesc eu piese rele, nu-mai eu și ei vom ști asta. În acest fel vom stopa producerea de piese rele. Lucrurile s-au schimbat radical. Oamenii veneau ei la mine și mă rugau să le verific piesele. Deci dacă vrei să scoți paiul din ochiul fratelui tău, fii discret, nu expune greșeala fratelui tău. Știu că e foarte greu, te pișcă la limbă să spui și altora despre greșeala fratelui tău, dar iată ce spune Cuvântul Domnului: **“Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și mustră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii...”** (Matei 18:15-17); fiindcă scopul este pocăința și trăirea în unitate și curăție pentru mântuirea noastră. Iată ce spune Domnul Isus în continuare: **“Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.”** (Matei 18:20) El a suferit moarte de cruce pentru mântuirea noastră. A înviat triumfător și S-a înălțat la cer și prin Duhul Sfânt este prezent în mijlocul celor care cred în El, se pocăiesc de păcatele lor și trăiesc în ascultare de Cuvântul Lui.

Vrei să fii și tu unul din aceia? Începe să scoți bârna din propriul ochi ca să poți scoate paiul din ochiul fratelui tău, uită-te cu băgare de seamă și împlinește cu credincioșie Cuvântul Bibliei în întregimea lui, nu doar parțial. Domnul să-ți dea izbândă.

Vasile Lucaci-Oprea

Vremea

Cititorule, a trecut ceva vreme de când nu ne-am văzut, nu ne-am auzit, de când nu am citit împreună din Cuvânt. Parcă numai alaltăieri a fost Crăciunul cu fastul, farmecul lui inegalabil, cu vreme de omăt sau nu... mai ales dacă ești plasat într-o regiune a acestui pământ unde apa nu se transformă în stare solidă, ci mai degrabă în abur spre starea de evaporare.

Da, chiar așa! Cum ai evoluat de la Sărbătorile de iarnă? Cum te consideri evaluat? Cu ce ai rămas de atunci? Îți mai aduci amine vreo colindă sau un mesaj dintre zecele auzite de la amvonul unei biserici sau pupitrul unei instituții, ori de pe ecranul unui TV... sau foarte probabil de pe internetul care câștigă tot mai mult teren în detrimentul tradiționalelor mijloace de comunicare?

Mie mi-a rămas în minte și pe limbă totodată, **“...pam pam ra pa pa pam...”**, un colind despre acel mic toboșar care, tipic unui artist: nu are bogăție sau avere, dar are resurse nebănuite în talent și sânguință. Are o dorință de a aduce și el un cadou Celui născut la Betleem printr-un cânt. Și dacă versurile pe care le cânta sunt în limita obișnuitului, a normalului, la subiect... ceea ce e deosebit e maniera în care cânta cu instrumentul lui: **“Vreau să-ți cânt cum pot eu mai bine. Cel mai bine. The best.”** Este în acel colind un mesaj subînțeles despre cum trebuie să respecti, să dăruiești, sau cum să te dăruiești chiar pe tine însuși! E o lecție pe care trebuie să o învățăm toți!

Oare cum Îl onorezi tu pe Tatăl Cerească, pe Creatorul cerurilor și al pământului?

tului, a tot ce este viu, a tot ceea ce se vede, și mai ales ce nu se vede? ...Pentru că noi suntem foarte limitați și dimensiunile priceperii noastre sunt îngădite de cele 5 simțuri! Și când te gândești că unii aduc injurii, blesteme și ocară Creatorului.... Ce nesăbuiță! Doamne ai milă!

Vremea, ca timp, ca unitate meteorologică se schimbă așa cum proorocul Ioel spune în capitolul 2 versetul 23: “...Vă va da ploaie la vreme...” Iar proorocul Daniel spune că “El schimbă vremurile și împrejurările..” (2:21), și psalmistul scrie că “Toate aceste viețuitoare Te așteaptă, ca să le dai hrana la vreme. Le-o dai Tu, ele o primesc. Îți deschizi Tu mâna, ele se satură de bunătățile Tale.” (Psalm 104:27-28)

Noi am fost rânduți să ne naștem, să avem o copilărie, apoi adolescența și majoratul la... exact vremea potrivită. Și apoi vine vremea împlinirii, a rodirii, a muncii și a răsplătirii prin bucuria ce ți-o dă ploaia binecuvântărilor pregătită de bunul Dumnezeu prin har.

Apoi vine vremea aceea așa cum zice autorul psalmului 71 versetul 9: “**Nu mă lepăda la vremea bătrâneții, când mi se duc puterile, nu mă părăsi.**” Cei ce sunt ai Domnului aduc roade și la bătrânețe, sunt plini de suc și verzi.

Totuși ce ai făcut în vremea aceasta măsurată într-o linie, mai scurtă sau mai lungă care tot scurtă este până la urmă, între anul nașterii și anul întoarcerii în țărâna pământului?

Un fel plăcut și bine primit la tronul lui Dumnezeu este un mod de viață constant în a fi mulțumit și de a aduce mulțumiri exprimate în așa fel ca cel de lângă tine să le audă și el și să se molipsească de la tine, ca la rândul lui să treacă în tabăra celor mulțumitori și recunoscători pentru harul nespus de mare care ne-a fost arătat, dat și folosit pentru lărgirea Împărăției lui Dumnezeu și spre slava Lui!

“**Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme, lauda Lui va fi totdeauna în gura mea**”, zice David în Psalmul 34, versetul 1... și curios! Știi când afirma el aceste cuvinte? Într-o vreme când era în primejdie de moarte care l-a împins în acea stare ca de nebunie, care paradoxal i-a adus salvarea! Cred că atunci a experimentat o umilință, o smerenie care i-a fost de mare folos! Dacă ar fi continuat să-și țină “nasul pe sus” în fața lui Abimelec, urmarea ar fi fost pierderea vieții.

Avem multe de învățat din pățania unui împărat care nu mai avea puterea de împărat în acea vreme, care cu siguranță i s-a părut o vreme foarte, foarte lungă.

Te-ai uitat spre cer azi? Sau ai auzit glasul cocorilor, a cocostârcului sau a berzei cum vrei să-i spui? În Ieremia 8:7 scrie: “**Chiar și cocostârcul își cunoaște vremea pe ceruri, turtureaua, rândunica și cocorul își păzesc vremea venirii lor**”, și apoi în antiteză se afirmă: “**dar poporul Meu nu cunoaște legea Domnului.**”

“**Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință**”, este o atenționare și avertizare ca să fim gata de a pricepe lungimea, lățimea și adâncimea vremurilor de care avem parte. O vreme e potrivită, alta e perioadă de vremuri grele, alta e vremea de înviore, sau o vreme scurtată.

Este o vreme de primăvară. Prezentul cu tot ce poți face azi, cu restanțele de ieri sau neîmplinirile de vremuri de mult apuse...

Anotimpul acesta e o vreme de înviore și o speranță nouă, care e și vie și adevărată!

Domnul a venit pe pământ, a schimbat vremea de la înainte de Hristos, la după Hristos! Și cine putea să facă lucrul acesta? Doar un Fiu de Împărat Dumnezeiesc! Ce lucru extraordinar!

Și mai este o vreme care va veni! Apocalipsa 1:3: “**Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea, căci vremea este aproape.**” Apostolul Pavel scrie: “**Încă puțină, foarte puțină vreme și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi**” (Evrei 10)

Cred că acum e vremea potrivită și pentru tine cât și pentru mine, să răscumpărăm vremea și să ne pregătim pentru revenirea Domnului așa cum a promis. Maranata, Domnul vine! Ești tu gata? Domnul să te ajute!

HRISTOS A ÎNVIAT! CU ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

Crezi tu lucrul acesta? Poți afirma cu gura ta și din toată inima ta?

Fii binecuvântat cu puterea învierii Lui să faci aceasta! “**Căci El zice: “La vremea potrivită, te-am ascultat, în ziua mântuirii, te-am ajutat. Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii.”** (2Corinteni 6:2) **Pocăiește-te dar...!** (Apocalipsa 2:16)

John Paul S.

Să Vezi Și Să Crezi

Dacă s-ar face un sondaj în care li s-ar pune oamenilor întrebarea care dintre simțiri e cel mai important, sunt convinsă că răspunsul ar fi - vederea. Am auzit pe mulți spunând că mai curând ar vrea să ajungă surzi sau să piardă o mână sau un picior decât să orbească. Și

aceasta cred că provine din faptul că suntem foarte dependenți de vederea noastră în viața de toate zilele, și de faptul că învățăm cel mai mult despre lumea înconjurătoare prin intermediul vederii.

De multe ori se folosește cuvântul "a vedea" cu înțelesul de "a conștientiza, a pricepe, a înțelege". Adică vederea unui lucru ar implica înțelegerea și conștientizarea despre acel lucru. Din păcate însă, aceasta nu se întâmplă întotdeauna. De câte ori am văzut un lucru fără ca să pricepem la ce ne uităm? Sau de câte ori am văzut ceva dar nu am băgat de seamă sau nu i-am apreciat semnificația?

A apărut în urmă cu două mii de ani o Stea deosebită pe care oricine a putut să o vadă, dar foarte puțini au înțeles ce văd și au luat acțiune ca urmare a acestei înțelegeri. Un mic număr de magi, oameni religioși și căutători după înțelepciune, au înțeles că Steaua anunța nu numai nașterea unui împărat al iudeilor, dar întruparea Dumnezeirii într-un mic copil, și de aceea au urmat-o din mari depărtări și au mers de I s-au închinat. Iar mai târziu, mulți au văzut vindecările și minunile făcute de El, autoritatea Lui asupra morții, a bolilor, a forțelor naturii, iar unii au crezut în dumnezeirea Lui și I s-au închinat, iar alții au căutat să Îl omoare sau nu L-au băgat în seamă.

De unde provine această diferență? Ce face ca unii să vadă și să înțeleagă ce văd, iar alții să vadă, dar să nu înțeleagă, să fie practic vorbind "orbi"? Când e vorba de orbire spirituală, când un om vede lucrarea și manifestarea lui Dumnezeu dar nu o crede, aceasta provine de la **"dumnezeul veacului acestuia"**, adică diavolul care orbește mintea oamenilor pentru ca să nu ajungă să înțeleagă vestea bună, Evanghelia, și să nu ajungă la mântuire: **"Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu."** (2Corinteni 4:3-4)

Cum realizează diavolul această orbire a minții și a sufletului? Îți "ia ochii" cu lucruri lumești, evidente, de moment, ca să te distragă de a vedea lucrurile importante și de valoare. Câte persoane s-au lăsat impresionate de aspectul fizic sau de lucruri superficiale într-o altă persoană și numai după ce s-au căsătorit și-au dat seama că, de fapt, calitățile de esență le lipsesc? Din păcate, cu toții putem fi distrași destul de ușor de lucrurile de suprafață, de lucrurile ce "iau ochii". Biblia le listează că **"pofta firii pământesti, pofta ochilor și lăudăroșia vieții"**. Majoritatea avem tendința să căutăm să le satisfacem, să umblăm după ele, să ne ocupăm viața, activitățile și gândirea cu ele. Și așa, bineînțeles, cine mai are timp sau preocupare pentru cele spirituale și de esență? Chiar și unele lucruri care sunt considerate necesități pentru viața de zi cu zi, cum ar fi munca, sănătatea, întreținerea familiei, lucruri bune de altfel, dar când devin preocupări principale, omul nu mai vede că are nevoi spirituale, și devine foarte miop, vede strict ce e în "fața nasului". De aceea, Domnul Isus Hristos le-a spus oamenilor **"căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate acestea vi se vor de pe deasupra"**. Nu putem să vedem dacă nu ne uităm, dacă nu căutăm ce e de valoare.

Magii au văzut Steaua fiindcă studiau bolta cerească, și i-au înțeles semnificația fiindcă au știut de profeția făcută cu multe mii de ani înainte că **"o stea răsare din Iacov, un toiag de cârmuire se ridică din Israel"** (Numeri 24:17). Cei ce au găsit în Isus Hristos pe Mesia, Mântuitorul lumii, au fost cei care au știut de profețiile făcute de Dumnezeu cu mult timp înainte, că Îl va trimite pentru salvarea omenirii și au știut și caracteristicile după care să Îl recunoască. De exemplu, Ioan Botezătorul a văzut și a auzit personal mărturia lui Dumnezeu Tatăl și a Duhului Sfânt, când după botezul lui Isus, Duhul Sfânt s-a coborât peste El în chip de porumbel și vocea lui Dumnezeu Tatăl s-a auzit spunând: **"Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea."** (Matei 3:17) Și totuși, a fost o vreme când a fost în închisoare când s-a îndoit de identitatea lui Isus, parcă a uitat ce a văzut și a auzit. Și atunci, cu înțelegere și cu blândețe, Domnul Isus Hristos îndreaptă ochii lui Ioan Botezătorul spre activitățile Sale: **"Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce auziți și ce vedeți: Orbii își capătă vederea, schiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții înviază, și săracilor**

li se propovăduiește Evanghelia. Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire.” (Matei 11:4-6) Aceste lucruri erau semnificative nu numai fiindcă arătau puterea supranaturală a lui Isus, cât și bunătatea și mila Sa față de oameni, dar mai ales fiindcă erau împlinirea vechii profeții despre Mesia, Salvatorul lumii: **“În ziua aceea, surzii vor auzi cuvintele cărții, și ochii orbilor, izbăviți de negură și întuneric, vor vedea. Cei nenorociți se vor bucura tot mai mult în Domnul, și săracii se vor veseli de Sfântul lui Israel...”** (Isaia 29:18-19). Era ca și cum Domnul Isus îi spunea lui Ioan Botezătorul: “vezi și înțelege! Iată împlinirea profețiilor, eu sunt Mesia, Mântuitorul și Dumnezeul Întrupat!”

Când era răstignit pe cruce, suferind și murind deși nu făcuse rău, ci numai bine, unii oameni vedeau în aceasta o pedeapsă fiindcă se declarase Fiul lui Dumnezeu, și un motiv ca să nu creadă în El; dar alții vedeau și înțelegeau că este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, și că atunci se împlineau cuvintele proorociei din Isaia 53:3-6; 10-11 **“Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți.”** Numai moartea Neprihănitului putea să ofere o jertfă suficient de bună ca să satisfacă dreptatea absolută a lui Dumnezeu. Și niciun om nu e complet neprihănit, de aceea a trebuit ca parte din Dumnezeire, Cuvântul, să se întrupeze ca un mic copilăș, și astfel Fiul lui Dumnezeu, complet om și complet Dumnezeu, să plătească prin moartea Sa pentru păcatele omenirii, pentru ca toți cei ce cred în El, în dumnezeirea Lui, în moartea Lui, să poată primi iertarea, curățirea și viața. Bineînțeles, aceasta dacă își recunosc păcatul, le pare rău, își cer iertare de la Dumnezeu, și acceptă jertfa curățitoare a lui Isus Hristos și Îl acceptă ca Domn al vieții lor.

Și fiindcă Isus Hristos e Dumnezeu, e însuși Viața, și fiindcă Dumnezeu

Tatăl a acceptat jertfa Lui, moartea nu L-a putut ține, a înviat a treia zi și este viu în vecii vecilor. Și această profeție a fost făcută cu mult timp înainte și a fost împlinită în Isus Hristos Domnul. Vedem însă că chiar după învierea Lui, majoritatea nu au înțeles realitatea și semnificația acestui lucru. Când doi dintre ucenicii Săi L-au întâlnit după înviere pe când mergeau spre Emaus, ochii lor **“erau împiedicați să-L cunoască”**. A trebuit ca Isus să îi mustre și să le reamintească proorociile și Scripturile cu privire la Hristosul, Mântuitorul lumii: **“Atunci Isus le-a zis: “O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus proorocii! Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri, și să intre în slava Sa?” Și a început de la Moise, și de la toți proorocii, și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El... Atunci li s-au deschis ochii, și L-au cunoscut; dar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor.”** (Luca24:25-27;31) Când **“li s-au deschis ochii”** de fapt L-au recunoscut pe Isus, au înțeles că a înviat, că în El s-au împlinit proorociile, și că El e Mesia, au crezut în El și s-au grăbit să ducă vestea și celorlalți. Iar Toma, chiar când a auzit de la alții vestea învierii Lui a refuzat să creadă și a zis: **“Dacă nu voi vedea în**

mâinile Lui semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.” (Ioan 20:25). După opt zile de la aceasta, Domnul Isus vine din nou în mijlocul lor și îi spune lui Toma: **“Adu-ți degetul încoace, și uită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna, și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios.”** Drept răspuns, Toma I-a zis: **“Domnul meu și Dumnezeul meu!”** “Tomo” i-a zis Isus **“pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut.”** (Ioan 20:27-29)

Toma a văzut și a crezut. A crezut nu numai că Isus din Nazaret e înviat, dar L-a recunoscut ca Domn și Dumnezeu.

Uită-te și vezi! Vezi și crezi! Sunt nenumărate dovezi că Isus Hristos e Dumnezeul Întrupat, că a suferit moartea pentru ca să poți primi iertarea pentru păcatele tale și viața veșnică prin pocăință și credință în El. Nu te lăsa orbit de diavolul, de necredință, de pofta ochilor, de lăudăroșia vieții, de lucrurile trecătoare și care nu au importanță veșnică. Îți doresc să vezi și să crezi, și apoi să declari Celui Înviat: **“Domnul meu și Dumnezeul meu”!**

*Simona Selejan
Odessa, Texas*

"În El Era Viața" (Ioan 1:4)

Apostolul Ioan își începe Evanghelia sa astfel: "La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El. **În El era viața, și viața era lumina oamenilor...** El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu. Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl... căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiul, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut." (Ioan 1:1-4; 10-14; 17-18)

Doar în câteva versete scurte, apostolul Ioan ne descrie acest subiect imens în valoare și importanță: viața. Și o descrie atât de simplu, fiindcă, prin Duhul Sfânt face legătura cu Cel care Era și Este Viața, cu Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

În timp ce era pe pământ în trup omenesc, Domnul Isus însuși declară acest adevăr în multe rânduri: "Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi"... "Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine"... "Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată"... "Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug." (Ioan 11:25; 14:6; 6:35; 10:10)

Pentru unii aceste descrieri au ajuns deja banale, plictisitoare, fără valoare... Și totuși, fiecare om (cu gândire sănătoasă) trebuie să admită că viața este cea mai mare valoare (comoară) pe care o poate avea; când își pierde cineva viața, oricâte bogății ar avea, nu mai au nici o valoare pentru el. Atunci nu ar trebui oare ca fiecare om să caute viața cu toată străduința lui?

La început, Dumnezeu a făcut pe om după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, cu viață din

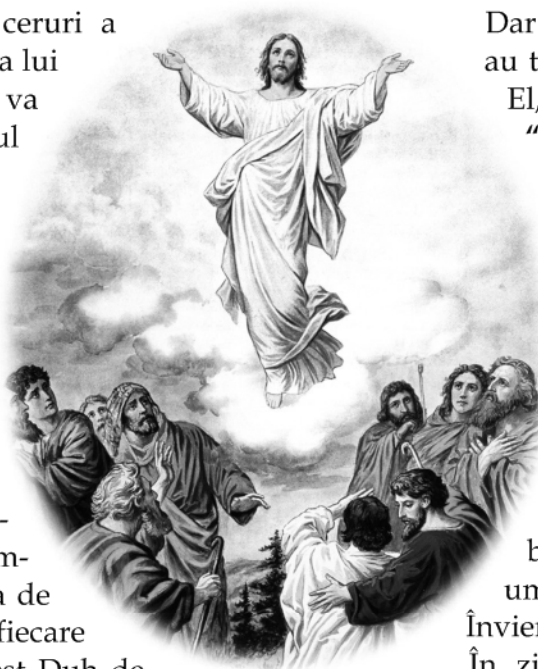
Dumnezeu: "Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul s-a făcut astfel un suflet viu." (Genesa 2:7) Dumnezeu i-a pus la îndemână omului "după plăcere" în Grădina Eden tot ce avea nevoie, cu o singură interdicție, ca să nu-și piardă viața: "Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: "Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit." (Genesa 2:16-17)

Omul însă nu a ascultat de Dumnezeu ci de ispitirea Satanei, și astfel a intrat moartea în omenire, pentru că: "plata păcatului este moartea..." (Romani 6:23) Dumnezeu, în cursul istoriei, mereu a atras omului atenția și l-a avertizat cu privire la alegerea pe care trebuia să o facă: "Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră că ți-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta" (Deutereonom 30:19)

Istoria însă ne stă mărturie de eșuările repetate ale omului în alegerea lui, cât și criminalitatea și răutatea la care a ajuns omenirea. Dar "după ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile." (Evrei 1:1-2) El, Cel care era Una cu Tatăl, Cel care era însuși Viața și prin care toate s-au făcut; El "a venit la ai Săi", așa cum spune apostolul Ioan în evanghelia sa, le-a făcut mult bine, dar "ai Săi nu L-au primit", au ales în locul Lui un tâlhar..."Pilat...a ieșit iarăși afară la Iudei, și le-a zis: "Eu nu găsesc nici o vină în El. Dar, fiindcă voi aveți obicei să vă slobozesc pe cineva de Paște, vreți să vă slobozesc pe Împăratul Iudeilor?" Atunci toți au strigat din nou: "Nu pe El, ci pe Baraba!" Și Baraba era un tâlhar." (Ioan 18:38-40) Pe Isus L-au batjocorit, L-au chinuit și apoi L-au răstignit pe cruce; dar a treia zi El a înviat, S-a arătat la mai mulți din ucenicii Lui și apoi, sub privirea lor, S-a înălțat la ceruri, așa cum găsim scris în Scriptură (Faptele Apostolilor 1:9).

Înainte de înălțarea Lui la ceruri a vorbit ucenicilor despre Împărăția lui Dumnezeu și le-a promis că nu îi va lăsa singuri, ci le va trimite Duhul Sfânt care să fie întotdeauna cu ei și în ei. Această făgăduință s-a împlinit la 50 de zile după înălțarea la cer a Domnului Isus. Atunci, când urmașii Domnului Isus erau adunați laolaltă să sărbătorească ziua "cincizecimii", toți cei adunați, veniți din multe părți, au putut să audă un vâjâit puternic și apoi să vadă cum Duhul Sfânt - a treia parte din Dumnezeu, sub forma unor limbi ca de foc, S-a coborât și S-a așezat pe fiecare din urmașii Domnului Isus. Acest Duh de Viață și Putere este însoțitorul celor ce cred în Domnul Isus și Îl urmează în aceste zile din urmă pe pământ. Duhul Sfânt nu dă credincioșilor o aureolă care să fie văzută cu ochiul, ci se arată în ei prin roada Duhului, care este: **"Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor."** (Galateni 5:22-23). Tot Duhul Sfânt a inspirat pe cei care au scris Scriptura (Biblia), această Carte a Vieții așa cum scrie în 2Timotei 3:16-17: **"Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună."**

Au trecut mii de ani de când Dumnezeu a făcut făgăduințele minunate omului, prin prooroci și Scripturi, despre posibilitatea de a recâștiga viața veșnică prin Mesia - Singurul Fiu preaiubit al lui Dumnezeu, Cel care este Învierea și Viața. De mii de ani, proorociile (făgăduințele) s-au împlinit și continuă să se îplinească, și unele se împlinesc sub ochii noștri. Nu mai este mult până se va împlini și proorocia (făgăduința) că Isus Hristos va reveni și va duce pe toți cei ce au crezut în El și L-au primit ca Mântuitor, în acea viață veșnică fericită, la locul minunat pe care El însuși îl pregătește, despre care se spune că sunt lucruri pe care **"ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc."** (1Corinteni 2:9)

Dar pentru cei care nu L-au primit cât au trăit în viața aceasta, n-au crezut în El, va veni ca un drept judecător, iar **"ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui, când va veni, în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi, și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut"**, scrie apostolul Pavel în 2Tesaloniceni 1:9-10.

În această perioadă ne amintim de timpul când Domnul Isus a fost răstignit pentru noi, dar sărbătorim și ziua când El a înviat triumfător din morți, dovedind că este Învierea și Viața.

În zilele acestea Dumnezeu Însuși se apropie de noi. Să ne amintim că:

"Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică." (Ioan 3:16)

Și că **"În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți."** (Faptele Ap. 4:12)

Cei care ne încredem în El suntem iertați prin El de toate păcatele de care ne-am pocăit și astfel suntem socotiți neprihăniți, nu mai suntem condamnați, ci în El avem asigurată viața veșnică în slavă, așa cum spune apostolul Pavel: **"Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile? Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi!"** (Romani 8: 31-34) Iar Duhul Sfânt, Duhul de Viață și Putere este cu noi și în inima noastră, ne călăuzește și ne întărește când, prin credință ascultăm Cuvântul Bibliei și ne dăm toată silința să Îl împlinim în viață.

Ascultă și tu îndemnul Cuvântului lui Dumnezeu care ți se adresează și ție personal când zice: **"Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică la care ai fost chemat."** (1Timotei 6:12)

În El este viața! Primește-L, și dacă L-ai primit, apropie-te tot mai mult de El și slujește-L cu devota-re. Doar prin El poți avea Viața veșnică!

Întrebările Noastre Și ... Biblia

(continuare de pe pagina 2)

Siriei i s-a tulburat inima. A chemat pe slujitorii săi, și le-a zis: “Nu voiți să-mi spuneți care din noi este pentru împăratul lui Israel?” Unul din slujitorii săi a răspuns: “Nimeni, împărate, domnul meu; dar proorocul Elisei, care este în Israel, spune împăratului lui Israel cuvintele pe care le rostești în odaia ta de culcare.” În final, după eșecul acțiunilor lui, acest împărat a înțeles și a crezut că Dumnezeu lui Israel este Dumnezeu adevărat care știe totul, poate totul și este Suveran peste toți.

Al treilea exemplu este împăratul Irod. Matei, în evanghelia lui, menționează: **“Când a auzit împăratul Irod acest lucru, s-a tulburat mult; și tot Ierusalimul s-a tulburat împreună cu el.”** Acest împărat, la auzirea vestii că s-a născut Mesia, s-a tulburat așa de tare că a transmis tulburarea lui și supușilor. Tulburarea lui Irod arată că firea pământească e afectată atât de mult de păcatul săvârșit încât nu poate tolera sfințenia. În acest caz, tulburarea nu a fost alungată prin credința în mesajul lui Dumnezeu; nu a adus pace, liniște și recunoaștere a puterii divine, ci a dus răzvrătire, durere și moarte: **“Irod... s-a mâniat foarte tare, și a trimis să omoare pe toți pruncii de parte bărbătească, de la doi ani în jos, care erau în Betlem și în toate împrejurimile lui”!** (2:16) E rău dacă nu izgonești tulburarea, fiindcă tulburarea poate aduce mari nenorociri.

2 - Tulburarea poate cuprinde și pe cei credincioși, așa cum l-a cuprins pe însuși Mântuitorul Isus Hristos când era în natura umană. Creștinii pot fi cuprinși și ei de tulburare ne spune Biblia, pentru că deși iertați și mântuiți fiind, ei rămân în același trup pământesc supus tulburării. Doar că motivele care stârnesc tulburarea celor credincioși sunt diferite mult față de cele ce duc la tulburarea celorlalți oameni. În Biblie găsim expuneri în acest sens, din care, pentru înțelegere, voi reda câteva în continuare.

În Vechiul Testament scrie că proorocul Daniel, în timp ce era captiv în Babilon și a tălmăcit visele a doi împărați, a avut și el vise, așa cum scrie: **“Eu, Daniel m-am tulburat cu duhul, și vedeniile din capul meu m-au înspăimântat... Pe mine, Daniel, m-au tulburat nespuse de mult gândurile mele, și mi s-a schimbat culoarea feții; dar am păstrat cuvintele acestea în inima mea.”** (Daniel 7:1-28) Vedem că Daniel era un credincios devotat, integru și cu frică sfântă față de Dumnezeu, chiar dacă ispita nemulțumirii ar fi putut să-l atace și să-l momească datorită statutului pe care îl avea la acești regi idolatri străini de adevăratul Dumnezeu. Daniel nu a cedat acestei ispite, dar s-a tulburat pentru că a înțeles din visul și vedeniile lui că cei necredincioși vor ajunge să prigonească până la moarte pe cei ce cred și vestesc credința în Dumnezeu adevărat, și că el va trebui să rămână un transmițător integru al mesajului dumnezeiesc, indiferent de situația lui.

În Noul Testament scrie că au fost supuși tulburării înseși ucenicii Domnului Isus Hristos: **“Ei erau pe drum și se suiau la Ierusalim; și Isus mergea înaintea lor. Ucenicii erau tulburați, și mergeau îngroziti după El. Isus a luat iarăși la El pe cei doisprezece și a început să le vorbească despre lucrurile care aveau să I se întâmple.”** (Marcu 10:32) Deși ucenicii erau alături de Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ei erau tulburați pentru că au înțeles că în curând El va fi luat de la ei, și responsabilitatea unei credințe nealterate îi va privi pe fiecare personal. Nu doar că și ei vor trebui să sufere din partea celor de afară, ci și că vor fi responsabili să-și păstreze credința și să facă faptele pe care le cere Dumnezeu, pentru ca să poată moșteni Împărăția Lui și viața veșnică. Mai mult încă, ei vor rămâne pe pământ ca să vestească Evanghelia mântuirii și altor oameni necredincioși, dintre care unii vor fi împotriviți planului de mântuire al lui Dumnezeu.

Surprinzător, dar însuși Domnul Isus Hristos a experimentat sentimentul tulburării de mai multe ori. În evanghelia sa, Ioan spune că Domnul Isus, înainte de ce a fost vândut, a spus ucenicilor săi: **“Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice?... Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta?... Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta!”** (Ioan 12:27) Mai târziu, în timp ce cina cu ucenicii, **“Isus S-a tulburat în duhul Lui, a mărturisit și a zis: “Adevărat, adevărat, vă spun, că unul din voi Mă va vinde.”** (Ioan 13:21) Tulburarea lui Isus Hristos a fost posibilă pentru că El era în natura umană care era supusă acelor slăbiciuni ca a oricărui om. Isus S-a tulburat de asemenea când a văzut că Iuda, unul dintre cei doisprezece apostoli a renunțat la șansa moștenirii vieții veșnice și a ales să-L trădeze pentru bani. Dar cea mai dureroasă

tulburare a Mântuitorului a fost când a înțeles că trebuie să poarte crucea răstignirii încărcată de toată murdăria și păcatul omenirii, cât și pedeapsa poporului Israel pentru că L-au părăsit: **“Domnul va trimite împotriva ta... tulburarea... din pricina răutății faptelor tale, care te-a făcut să Mă părăsești”** (Deutereonom 28:20).

3 - Tulburarea este folosită de Satana, și ca să-l împiedice pe om să celebreze și să se bucure la sărbătoarea învierii lui Isus Hristos. În titlul articolului sunt o parte din cuvintele lui Isus Hristos pe care le-a adresat ucenicilor Săi după înviere. Procesul condamnării și al răstignirii Mântuitorului lor, i-a făcut pe ucenici să se ascundă, pentru că erau într-o stare de mare tulburare, după ce au văzut și auzit ce s-a petrecut cu El. Ei erau șocați fiindcă au văzut cât de incorect și nedrept au procedat cei din Sinedriu (din care făceau parte cei mai înalți oameni religioși ai poporului Israel), pentru a-L condamna la moarte pe Isus Hristos, Mântuitorul, și cum au folosit puterea poziției lor și minciuna pentru a influența noroadele și pe guvernatorul Pilat care Îl socotea nevinovat. Era de neconceput pentru ei săvârșirea unei fărâdelegi ca aceasta, chiar dacă au fost avertizați anticipat de Isus Hristos despre ea: **“Fiul omului va fi dat în mâinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor. Ei Îl vor osândi la moarte, și-L vor da în mâinile Neamurilor... și-L vor omorî; dar, după trei zile, va învia.”** (Marcu 10:33-34) Cele întâmplate le-au afectat rațiunea și credința, iar tulburarea și îndoiala le-au cuprins inima! Starea lor trebuia să fie schimbată radical prin restaurarea credinței, un lucru pe care-l putea face doar Isus cel înviat.

Evanghelistul Luca descrie clar cum a avut loc schimbarea stării de tulburare și teamă a ucenicilor; Isus Hristos, după înviere, a apărut în încăperea unde erau ucenicii și i-a întrebat direct: **“Pentru ce sunteți tulburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă?”** Viu și în trup nou, Isus Hristos, ca să-i scoată din starea de tulburare care le făcea atâta rău, nu le-a reproșat, nu i-a certat pentru starea lor, ci le-a arătat simplu prin prezență Lui fizică și prin adresarea personală, că nu au motiv să fie tulburați, fiindcă acum ei au un Mântuitor Viu! Și pentru că ucenicii, în surprinderea lor, aveau dubii că văd un Isus în carne și oase, El a continuat: **“Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu. Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și picioarele Sale...”** Reiese din text că ucenicii și-au reconsiderat gândirea, și-au refăcut credința și s-au umplut de bucurie că erau din nou în prezența lui Isus Hristos; Hristosul înviat din morți! Apoi, acolo, s-a simțit atmosfera sărbătorii Învierii lui Isus Hristos dintre cei morți. Ca sărbătoarea să fie înțeleasă în toată grandoarea ei și prin prisma dragostei lui Dumnezeu, Hristosul înviat **“le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile.”** (Luca 24:45)

Ca să înțelegem nevoia de-a avea și noi mintea deschisă trebuie să “ne uităm cu băgare de seamă” la Cuvântul din Biblie, fiindcă și în zilele noastre sunt unii ce se cred și se declară credincioși, dar vestesc o cale greșită, și nu respectă întocmai Cuvântul scris în Biblie. Despre ei Biblia spune așa: **“Nu doar că este o altă Evanghelie; dar sunt unii oameni care vă tulbură, și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos... Dar cel ce vă tulbură, va purta osânda, oricine ar fi el.”** (Galateni 1:7; 5:10) Apostolul Pavel spune că noi avem nevoie să avem o minte deschisă pentru a înțelege Biblia și de-a sărbători Învierea lui Isus Hristos prin credință.

De ce? Pentru că sunt încă oameni care pretind că sunt credincioși lui Dumnezeu, dar refuză în mod conștient să sărbătorească Învierea din morți a lui Isus Hristos. Și nu sunt oameni simpli, ci din cei care au poziție religioasă înaltă, pentru că așa cum scrie apostolul, aceștia cutează să lucreze asiduu la răsturnarea Evangheliei lui Hristos, Evanghelie în care Învierea Lui era vestită cu prioritate de către apostoli cât și de adevărații urmași de mai târziu. Din citatul **“oricine ar fi el”**, se înțelege că pot avea orice titluri sau poziții religioase sau politice. Evanghelia trebuie răspândită și trăită exact așa cum scrie în Biblie. Ce este în afara Sfințelor Scripturi va produce întotdeauna tulburare și confuzie. Deci **“să nu treceți peste ce este scris.”**

Dacă până acum ai fost un necredincios, sau ai fost un credincios îndoielnic că Învierea lui Isus Hristos duce la eternitatea cu El și cu Dumnezeu Tatăl, Hristosul înviat din morți îți va deschide și ție mintea ca să înțelegi Scripturile, dacă tu vrei să le citești și să crezi în învierea Lui. Aceasta te va ajuta ca să scapi de tulburarea și teama în care te găsești, pentru a fi parte vie în Biserica lui Isus Hristos, prin mântuirea primită conform planului de mântuire al lui Dumnezeu, așa cum îl prezintă unica Evanghelie ce mărturisește Învierea din morți a lui Isus Hristos. Și apoi spune asemenea lui Pavel apostolul: **“Hristos trăiește în mine.”** (Galateni 2:20) Dacă vei face asta prin credință, vei putea zice din toată inima, plin de credință și bucurie:

“HRISTOS A ÎNVIAT!”

Pavel Selegean Zărândanul
Spring, Texas

Biruința Vieții

O ce tainică lucrare Tatăl ceresc a făcut,
În planul de mântuire întocmit de la-nceput;
Căci a trimis Fiul prea sfânt, Cel slăvit și minunat,
Ca să vină-n lumea noastră ca Salvator de păcat.

Pe crucea de grea osândă, chinuit, batjocorit,
A păcatului pedeapsă pentru noi toți a plătit;
Dar a treia zi din moarte glorios a înviat,
În trup nou ce nu mai moare, sus la cer S-a înălțat.

Iar acum oricine poate ca să vină cu credință
Să-nvingă orice păcate printr-o sfântă biruință;
Să moară față de lume și față de-orice păcat,
Să învie pentru Domnul cum El însuși a-nviat.

Fiindcă Duhul Celui care pe Hristos l-a înviat,
Vrea să vină-n a ta viață, să te-nvie din păcat;
Însă depinde de tine de-i supui voința ta
Și Îl lași să-ți înnoiască cugetul și inima.

Vei fi o ființă nouă, de patimi eliberat,
Cu credința ancorată în Hristos cel înviat;
Și la împlinirea vremii vei învia asemeni Lui
Și pentru eternitate vei fi în raiul Domnului.

O ce tainică lucrare, Tatăl ceresc a făcut,
Când spre noi cu îndurare a privit de la-nceput;
Să-L ascultăm în iubire și să privim prin credință
Înspre cer, acolo unde, e a vieții biruință.

V.S.

Organizația Misionară Creștinul mulțumește tuturor celor care ne-au ajutat prin rugăciuni, încurajări, idei și sugestii.

Dumnezeu să vă binecuvânteze !

Așteptăm și în continuare părerile, sugestiile, întrebările, dorințele Dvs. pe adresele :

Missionary Organization Crestinul
1535 Telkwa Dr.
Spring, TX 77386

Carmel Print & Design
At: Revista Împlinirea Vremii
Str. Weitzer Nr. 12, cod 310145
Arad, jud. Arad

Adresa pe Internet: <http://www.crestinul.org>